

SUNDERWORLD V-01

☐ MONO
☐ STEREO
☐ NR

**DE BUITENGEWONE
TELEURSTELLINGEN VAN**

☐ SP
☐ LP
☐ EP

**LEOPOLD
BERRY**

Van de #1 *New York Times*-bestsellerauteur van
De bijzondere kinderen van mevrouw Peregrine

RANSOM RIGGS

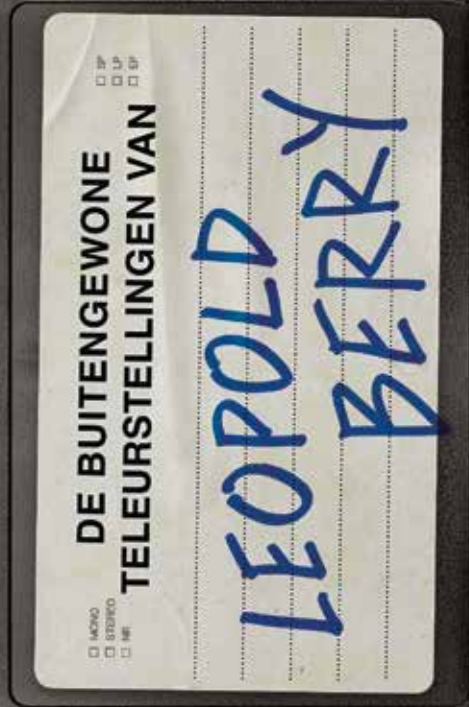

Clavis
YOUNG ADULT

Insert this side into recorder ▲ Do not touch the tape inside

VHS

SUNDERWORLD V-01

**RANSOM
RIGGS**

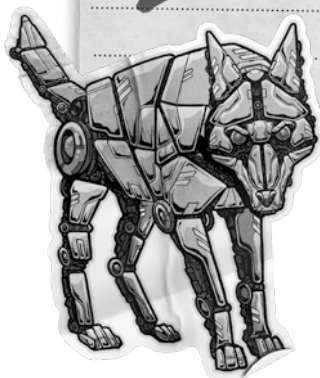
Clavis
YOUNG ADULT

☐ MONO
☐ STEREO
☐ NR

DE BUITENGEWONE
TELEURSTELLINGEN VAN

☐ SP
☐ LP
☐ EP

LEOPOLD
BERRY

Ransom Riggs

Sunderworld. De buitengewone teleurstellingen van Leopold Berry

© 2024 Ransom Riggs

© 2025 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Ontwerp artwork titelpagina en naamsticker: Headcase Design

Ontwerp coyotesticker en munt: Matt Griffin

Vormgeving: Anna Booth/ Clavis Studio

Vertaling uit het Engels: Tine Poesen / Clavis Uitgeverij (Maria Roovers)

Oorspronkelijke titel: *The Extraordinary Disappointments of Leopold Berry*

Oorspronkelijke uitgever: Dutton Books, New York

Trefw.: fantasy, vader-zoonrelatie, vriendschap, Los Angeles

NUR 285

ISBN 978 90 448 5729 0

D/2025/9424/024

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.ransomriggs.com

SUNDERWORLD V-01

☐ MONO
☐ STEREO
☐ NR

**DE BUITENGEWONE
TELEURSTELLINGEN VAN**

☐ SP
☐ LP
☐ EP

LEOPOLD
BERRY

Clavis
— — —

RANSOM RIGGS

VERTAALD DOOR Tine Poesen

Voor Tahereh

Leopold Berry had zijn best gedaan om te doen alsof hij de wasbeer buiten in de boom niet zag, maar zoals bijna alles in zijn leven bleek dat onmogelijk. Het diertje zat op een tak die zich op precies dezelfde hoogte bevond als het hoofd van de man naar wie Leopold eigenlijk moest luisteren – een man die Leopold net een vraag had gesteld die hij maar half had meegekregen. Het was alsof de wasbeer hem met opzet probeerde af te leiden. Het dier was al twee keer bijna uit de boom gedonderd en had zich wild graaiend en zwaaiend weer op de tak gehesen. En nu stond zijn staart in brand.

Leopold realiseerde zich dat het logisch zou zijn om zijn vader en de studieadviseur te laten weten dat hij de afgelopen minuten afgeleid was omdat er buiten een dier in de fik stond. Maar dat kon niet, want de staart van de wasbeer stond niet echt in brand. Er was zelfs helemaal geen wasbeer.

Dit soort dingen overkwam Leopold wel vaker.

Op zijn twaalfde had hij van een therapeut te horen gekregen dat hij een overactieve verbeelding had: op de momenten dat hij aan zijn eigen leven wilde ontsnappen, zag hij bizarre en onwaarschijnlijke dingen. Vroeger had hij geregeld episodes van dissociatie, maar daarna had hij er jaren niets van gemerkt. Tot vorige week, toen Leopold ergens in Hollywood had gezien hoe

een regenwolkje een gejaagde fruitverkoper over een stoep achtervolgde.

De week daarvoor had hij toen hij in de file stond een man gezien die een tand uit zijn mond pulkte en in een parkeermeter stopte, waardoor er een scheur in de stoep was ontstaan. Met een vlugge blik over zijn schouder was de man in het gat geklommen, dat zich boven zijn hoofd meteen weer had gesloten. Maar dat waren slechts twee vluchtige observaties geweest en Leopold had zichzelf wijsgemaakt dat er geen reden tot paniek was. Iedereen zat toch weleens te dagdromen in de file?

Maar nu was er dus die wasbeer.

Deze aanval had al veel langer geduurd dan die van de tandenman en de fruitverkoper, wat verontrustend was en op dit moment ook extreem ongelegen kwam. Hij hoopte uit alle macht dat de wasbeer, die er dus niet eens echt was, gewoon zou verdwijnen.

En toen, met een koppige slinger van zijn brandende staart, ging het dier inderdaad in rook op.

Het gesprek liep al stroef voordat de wasbeer was opgedoken. Leopold probeerde zijn ondervrager niet met opzet te ergeren. De attente, oudere man in golfoutfit had hem met een brede lach ontvangen, maar wekte nu de indruk dat hij zelf ook veel liever ergens anders zou zijn. En het laatste wat Leopold wilde, was Richter op de kast jagen, zijn lange en brede vader, die naast hem stilletjes een beroerte leek te krijgen. Leopold deed echt zijn uiterste best, al was het maar om Richter te sussen, maar hij kon zijn aandacht er niet bij houden. Het grijze, drielige pak dat Leopold had moeten aantrekken zat op sommige plekken te los en op andere te strak. Hij wist zeker dat zijn bleke huid in-

middels roodgloeiend zag. De standaardantwoorden die hij op aanraden van zijn vader had ingestudeerd was hij bijna allemaal kwijt, en wat hij zich wel nog kon herinneren klonk gekunsteld. En nu had hij net zes pijnlijke seconden zwijgend uit het raam naar een ingebeeld wasbeer zitten staren.

Leopold keek weer naar de man achter het bureau.

‘Sorry, kunt u de vraag nog eens herhalen?’

Leopolds vader drukte zijn vingers zo stevig in de armleuningen van zijn stoel dat het stijve leer kraakte. ‘Larry is gewoon een beetje moe,’ zei hij tussen zijn op elkaar geklemde gebleekte tanden door. ‘Die arme jongen keek zo uit naar deze meeting dat hij amper een oog heeft dichtgedaan.’

Larry was een bijnaam die Leopold als kind had gekregen en nooit was kwijtgeraakt. Larry Berry. Het klonk als de punchline van een slechte grap. Alleen zijn moeder had hem Leopold genoemd en omdat die naam uit elke andere mond vreemd klonk, had hij zich al lang neergelegd bij ‘Larry’, ook al kreeg hij de kriebels telkens als hij het hoorde.

De man wierp een vluchtige blik op zijn horloge. Aan de muur van het kantoor pronkte een elektrische gitaar gesigineerd door de leden van een beroemde band. ‘Je hoeft niet nerveus te zijn, Larry. Dit is gewoon een vriendelijk gesprekje.’ Hij grijnsde om Leopold op zijn gemak te stellen. ‘Ik vroeg: wat zijn je sterke punten? Waar vind je zelf dat je het beste in bent?’

Leopold schraapte zijn keel. Hij voelde de priemende blik van zijn vader.

‘Nou, eh, ik denk ...’

Hij probeerde een van de ingestudeerde antwoorden op te diepen, iets over leiderschap en een probleemoplossende aanpak.

‘... dat ik eigenlijk geen idee heb?’

‘Als je het mij vraagt, Mick,’ nam zijn vader het over, ‘is Larry’s probleem dat hij te veel sterke punten heeft. Maakt het lastig om te bepalen waar hij zijn energie op moet richten. De vloek van de familie Berry!’ Hij begon te lachen als een sputterende motor.

De man grinnikte beleefd. ‘Ik zal het wat makkelijker voor je maken. Geef me je top drie.’

Leopold kon niet meer nadenken. Hij zag iets flakkeren in de boomtakken buiten, maar dwong zichzelf het te negeren. Zijn handpalmen begonnen te jeuken.

‘Larry, je hoeft niet bescheiden te zijn,’ siste zijn vader.

‘Dat ben ik ook niet.’ Leopold schuifelde ongemakkelijk op zijn stoel. ‘Ik ben gewoon ... nergens de beste in.’

Zijn vader maakte een verstikt geluid.

‘Daar geloof ik niks van,’ zei de studieadviseur.

Maar zo voelde het voor Leopold. Het was lang geleden dat hij zo oprecht een gevoel onder woorden had gebracht. Hij blonk alleen uit in minder belangrijke dingen die zijn vader als volstrekt waardeloos bestempelde: aan zijn oude auto sleutelen, prutsen aan elektronische apparaten en filmpjes maken die gebaseerd waren op een oude tv-reeks van voor zijn geboorte. Omdat hij zich voor die onbenullige vaardigheden schaamde, begon hij er nooit over.

De man knipoogde. ‘Geen zorgen. Het is toevallig mijn talent om verborgen talenten te ontdekken.’

‘Dat hoop ik dan maar,’ mompelde Larry’s vader.

Volgens Richter Berry had je twee soorten mensen in de wereld: winnaars en losers. Daar ging zijn eerste boek over: *Denk als een winnaar*. Dat boek was het startschot geweest voor zijn

carrière als succescoach, een baan die hem op het lijf was geschreven, aangezien hij daarbij het grootste deel van de tijd mensen mocht afblaffen. Zolang hij dat met een glimlach deed, waren er enorm veel ogenschijnlijk sociaal aangepaste mensen die zich vrijwillig lieten uitschelden, intimideren en kleineren door Richter Berry, onder het mom van zelfontplooiing. Hele aula's vol mensen betaalden voor dat voorrecht.

Richter was enorm trots op zichzelf en op zijn twee stiefzonen: Hal en Drake. Hal, aanvoerder van het worstelteam van zijn middelbare school, en Drake, op weg naar zijn tweede jaar aan de businessschool van de USC, zat de mal van hun breedgeschouderde stiefvader als gegoten. Richter maakte zich echter zorgen – al jaren – dat zijn biologische zoon, een magere, dromerige, snel afgeleide jongen zonder uitgesproken talent of interesse in praktische zaken misschien ... géén winnaar was.

Maar opgeven stond niet in Richters woordenboek.

Een mislukkeling in de familie kon hij niet tolereren, dat paste niet bij zijn merk. Hij had zijn zoon meerdere redelijke opties voor een toekomstige carrière aangereikt: Larry kon rechten gaan studeren en advocaat worden (bij voorkeur een bedrijfsadvocaat); economie studeren en een leidinggevende functie zoeken in een bedrijf (Fortune 500, anders had het geen nut); een financieel programma volgen dat tot een persoonlijk actief vermogen zou leiden (liefst bij Goldman, maar de jongen was hopeloos met cijfers, dus dat laatste scenario was het minst waarschijnlijke van de drie). Larry hoefde alleen maar te kiezen, en dan zou hij als bij toverslag gezegend zijn met de onvoorwaardelijke steun van zijn vader. Richter, die zich als zoon van een varkensboer in een armoedig dorpje in de Midwest had opgewerkt, zou als zeven-

tienjarige een moord hebben gepleegd voor zo'n kans. Maar de jongen was als een kat: raar, lui en niet te trainen. Zijn moeder was veel te mild voor hem geweest, dus nu moest Richter extra streng zijn om dat weer recht te trekken. Larry had duidelijk laten blijken dat hij nooit streng voor zichzelf zou zijn. Als hij de kans kreeg, zou hij de rest van zijn leven met zijn hoofd in de wolken blijven lopen en helemaal niets bereiken. Dus toen Larry na eindeloos veel preken en tirades nog steeds geen van de drie opties had gekozen, had Richter een beroep gedaan op de (peperdure) diensten van de beste privétolatingsadviseur voor universiteiten in Los Angeles, een man die erin geslaagd was slechte studenten zonder familiebanden op Harvard binnen te loodsen en delinquenten van flutfamilies op Stanford. Het was onvoorstelbaar dat hij zelfs een gaatje in zijn agenda had gevonden voor een gesprek. En nu zat zijn zoon deze gouden kans te verprutsen, waarschijnlijk alleen maar om hem op stang te jagen.

‘En hoe zit het met zijn bekwaamheidstest?’ vroeg Richter.

Er kwam een barstje in de geboetseerde grijns van de man. ‘Daar konden we helaas niet veel mee.’

De wasbeer zat weer op zijn tak, met één pootje in de lucht geconcentreerd zijn edele delen te likken.

‘Larry’s resultaten waren niet geheel... eenduidig. Zijn cijfers wijzen niet op een bijzondere aanleg voor een bepaalde richting, maar dat is niet ongebruikelijk. Wat de test betreft behaalde Larry op elk vlak het perfecte gemiddelde.’ Hij leek bijna onder de indruk. ‘Nooit eerder gezien.’

‘U wilt dus zeggen,’ zei Leopolds vader snuivend, ‘dat hij perfect middelmatig is.’

De studieadviseur aarzelde. ‘Volgens mij wijzen dergelijke re-

sultaten vooral op de beperkingen van testen, niet op die van uw zoon. Daarom willen we ook altijd even een openhartig gesprek met potentiële cliënten.' Het woord 'potentiële' bleef in de lucht hangen. 'Ik kan je helpen, Larry. Maar dan moet je wel open kaart met me spelen.'

Noem me geen Larry, dacht Leopold.

De studieadviseur bracht zijn vingers tegen elkaar onder zijn kin. 'Laten we universiteiten en carrières even volledig vergeten. De belangrijkste vraag is: wat vind je leuk? Wat is je passie?'

Leopold wilde instinctief een ingeoefend antwoord geven, maar de man keek hem zo aandachtig aan dat hij even van zijn stuk was gebracht. Het was alsof hij oprecht wilde luisteren. Leopold kon zich niet herinneren wanneer een volwassene dat voor het laatst had gedaan. En daarom besloot hij iets te doen wat hij zo goed als nooit deed in het bijzijn van zijn vader: iets zeggen wat in de buurt kwam van de waarheid.

'Nou, ik denk dat ik misschien wel goed ben in films monteren,' bracht Leopold weifelend uit. Hij had de moed nog niet gevonden om 'films regisseren' te zeggen, en 'monteren' klonk als een veel haalbaardere en toch nog steeds respectabele carrière-optie.

De man leunde knikkend naar voren.

'Ik zat zelf misschien te denken aan ... de filmschool.'

Zijn vader zwaaide met een hand door de lucht. 'Vier jaar je tijd verdoen.'

'Eigenlijk zou dit weleens perfect kunnen zijn,' zei de adviseur. 'Hier kan ik iets mee.'

Leopold voelde een sprankje hoop ontkiemen in zijn borstkas. Alsof zijn hele leven elk moment kon veranderen en er een deur

openging waarvan hij het bestaan niet had vermoed. Maar toen zei de man: 'Je zou entertainmentrecht kunnen kiezen. Sommige van de bestbetaalde advocaten die ik ken werken voor filmstudio's.' En daarop begon hij de indrukwekkende villa in Malibu van een van die advocaten te beschrijven. Leopold hoorde intussen een fluittoon in zijn hoofd en door het raam zag hij iets wat hij niet langer kon negeren: de wasbeer stond inmiddels van kop tot staart in brand en hupte van de ene tak naar de andere, waardoor de hele boom vlam vatte. Terwijl het vuur zich vliegensvlug in de kruin verspreidde, steeg een zwerm brandende vogels sidderend op uit de bladeren en verdween in de lucht.

Leopold verstijfde en onderdrukte een opkomende paniek-aanval. Niet omdat de boom in lichterlaaie stond – hij wist dat dat niet zo was – maar omdat hij het niet langer kon ontkennen.

Het is weer zover, dacht hij.

Hij ving een Glimp op van Sunder.

‘Drugs. Hij vroeg me of je aan de drugs zat.’

Dat was het enige wat Richter Berry tegen zijn zoon zei tijdens de lange wandeling naar de parkeergarage, waarna hij in een kokend stilzwijgen verviel dat enkel onderbroken werd door zijn nijldige ademhaling, een moeizaam gefluit uit zijn neus, terwijl hij met een lege blik voor zich uit staarde tot hij rustig genoeg was om te gaan tieren.

Richter zei geen woord toen ze eindeloos in de lift naar de bedompte ingewanden van de parkeergarage stonden. Geen woord toen Leopold zijn auto als een dronken balletdansende olifant uit de propvolle garage probeerde te manoeuvreren – een taak die nog lastiger was omdat zijn oude Volvo stationcar onhandig lang was en geen parkeersensoren, achteruitkijkcamera’s of andere moderne snufjes had. Geen woord toen Leopold meerdere pogingen moest doen om zijn versleten veiligheidsgordel vast te klikken. Dat Richter zelfs niets zei over de Volvo, een schande voor de familie waar hij alleen in wilde meerijden als zijn Porsche zoals vandaag in de garage was, betekende dat hij echt op het punt stond om te ontploffen.

Ze bereikten zonder ongelukken het betaalhokje, waar Leopold zag dat hij ook nog drie dollar vijfenzeventig schuldig was, ook al had hij hun parkeerkaart laten valideren, dat ze hier al-

leen cash aanvaardden en dat zijn portemonnee leeg was, op een oud filmkaartje en zijn rijbewijs na. Hij wist dat hij zijn vader niet om geld moest vragen, want dan zou hij de 'Jij bent nooit voorbereid'-preek krijgen, boven op de uitbrander die hem toch al te wachten stond. In paniek graaide hij in de bekerhouder, het vakje in het zijportier en de nooit gebruikte asbak, wat hem in totaal drie dollar en vijftig cent opleverde, nog nét te weinig dus. Terwijl een van de auto's in de rij achter hen begon te toeteren, verontschuldigde Leopold zich bij de oudere vrouw in het hokje, maakte zijn veiligheidsriem los en stak zijn arm resoluut in de spleet van de stoffen stoel. Het resultaat was een snee in zijn vinger, een veeg smeerolie van de veiligheidsriem op zijn pols en twee plakkerige muntjes van tien cent. Hij pakte de muntstukken en gekreukte briefjes en reikte ze aan met zijn handen in een kommetje.

De parkeerwacht pakte het geld met een mistroostige zucht en begon het te tellen. Ze had de leeftijd van een jonge oma, net oud genoeg om je af te vragen wat er mis was gelopen in haar leven dat ze een job als deze had moeten accepteren, van 's morgens tot 's avonds kleingeld wisselen in de daglichtloze buik van een kantoorgebouw in Beverly Hills. Ze droeg een gekreukeld groen vest met *Underground Parking Corp* erop genaaid boven een naamplaatje met *Rochelle*.

Er schalde weer een toeter in de ronkende droefgeestigheid. Een straaltje zweet liep langs Leopolds kraag. Rochelle was klaar met onverstoorbaar tellen en keek hem emotieloos aan. 'Dat is vijf cent te weinig.'

'Ik weet het. Het spijt me. Meer heb ik niet.' Leopold hoopte dat ze schouderophalend zou gebaren dat hij door mocht rijden, maar ze staarde hem alleen maar aan.

Leopold probeerde het nog een keer. ‘Mag ik het later komen betalen?’

Richter zuchtte, boog zich ruw voor Leopold langs en stak een briefje van honderd dollar naar de vrouw uit. Nu was de ‘Jij bent nooit voorbereid’-preek onvermijdelijk. De parkeerwacht wees met getuile lippen naar een bordje met *Geen biljetten boven \$20*. Richter Berry trok zijn hand majesteitelijk traag terug en stak het geld weer behoedzaam in zijn krokodillenleren portemonnee. Hij had een voorkeur voor cash en had nooit kleinere briefjes dan honderd op zak, uit principe. Een principe dat in hoofdstuk vier van *Denk als een winnaar* uitgebreid werd toegelicht.

‘Je hebt vijf dagen om het geld per post op te sturen,’ zei de parkeerwacht monotoon, ‘of je schuld wordt overgedragen aan een incassobureau. Wacht, ik geef je het adres.’

Zelfs in het donker merkte Leopold dat zijn vader paars aanliep.

De parkeerwacht draaide op haar kruk om een strookje papier te pakken en op dat moment zag Leopold dat er twee vleugels door de achterkant van haar vest staken. Ze waren grijs, ongeveer zo groot als een rugzak en lagen plat tegen haar schouderbladen gevouwen, de veren een beetje verfomfaaid van het lange zitten.

Leopold keek sprakeloos voor zich uit, zijn gezicht tintelde.

Het was alsof hij een stukje tijd kwijtraakte: het ene moment zat hij naar de vleugels te staren en zich af te vragen hoe ze haar kleren eroverheen had gekregen, het volgende werd hij wakker geschud door een toeterende chauffeur en had de parkeerwacht zich weer naar hem toe gedraaid. Ze keek hem vreemd aan terwijl ze het strookje papier in zijn richting zwaaid.

Hij stak zijn hand uit om het te pakken, zijn ogen gefixeerd op haar vest. Hij was er zeker van dat de woorden boven haar naamplaatje waren veranderd. Door de toevoeging van één letter stond er nu: *Sunderground Parking Corp.*

Hij fluisterde het woord, zijn lippen bewogen als vanzelf.
Sunder.

De vrouw greep zijn uitgestoken pols. Haar hand was ijskoud en ze had ongelooflijk veel kracht in haar knokige vingers, alsof ze met klauwen in zijn huid prikte. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde een tikje dreigend met een diepe, rasperige stem: 'Staren is onbeleefd.'

Om haar mond verscheen een zweem van een glimlach die op slag weer verdween.

Ze liet hem los. Hij deinsde achteruit in zijn stoel. De slagboom zwaaide omhoog en achter hen klonk opnieuw hard getoeter.

'Rijden!' blafte Richter, die opkeek van zijn telefoon waarop hij had zitten tikken. 'Wat bezielt jou toch?'

Langzaam gaf Leopold gas met zijn ogen op de achteruitkijkspiegel gericht, waarin de vrouw steeds kleiner werd, tot het zonlicht de voorruit in vlam zette en haar uitwiste. Terwijl Richter zich hardop afvroeg of zijn zoon misschien echt aan de drugs zat, wachtte Leopold op een rustiger moment in het verkeer met zijn handen stevig om het stuur geklemd, zodat zijn vader niet kon zien dat ze trilden.

www.clavisbooks.com

Clavis Uitgeverij - www.clavisbooks.com
Herkenodenbdij 4b - 3511 Hasselt - België

V-01 SUNDERWORLD

De 17-jarige Leopold Berry is één grote teleurstelling, nog wel het meest voor zijn vader, de tirannieke Richter. Dat hij om zich heen in Los Angeles vreemde, hallucinante dingen ziet, draagt ook niet bij aan zijn gevoel van eigenwaarde. Een man die een tand in een parkeermeter stopt. Een half-mechanische wasbeer met een brandende staart die hem maar niet met rust wil laten ... Elk waanbeeld lijkt geplukt uit een goedkope tv-reeks uit de jaren 1990, *Max's Adventures in Sunderworld*. Samen met zijn beste vriend Emmett ontdekt Leopold dat LA, zijn thuisstad, vreemder is dan ze ooit hadden kunnen denken.

*Hoe vecht je
tegen de duisternis
als niemand in je gelooft?
De nieuwe bestseller van
Ransom Riggs, voor young adults.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044857290

9 789044 857290

SP..... 2 hrs
LP..... 4 hrs
EP..... 6 hrs

